

LLEI FINANCERA : L'AMENANÇA FANTASMA

Quan els vietnamites veien com es desbordava el riu Mekong i arruï nava els arrossars, no s'adonaven que, mesos enrera, l'aviació nord-americana no havia errat els seus bombardejos en no destruir els dics que fan que el riu circuli fora del seu llit natural: només volien debilitarlos ... el monsó ja faria la resta.

La regulació de les quotes participatives que el Partit Popular pretén dur a terme a través de la Llei de Mesures de Reforma del Sistema Financer suposa la plasmació de la pitjor amenaça que fins ara planava sobre la naturalesa jurídica de les caixes d'estalvi.

Una amenaça que s'ha volgut fer passar el més desapercebuda possible. El mateix mecanisme utilitzat, tot introduint-hi esmenes el mateix partit que ha elaborat el Projecte de Llei, denota intencions poc transparents, com la d'evitar que el Consell Econòmic i Social es pronunciés sobre una matèria tan transcendent com la modificació de la LORCA i el desenvolupament de les quotes participatives.

La raó fonamental que s'argüeix per a desenvolupar les quotes participatives és la necessitat de tenir eines per a incrementar els Recursos Propis i seguir finançant el creixement de les caixes en un mercat més exigent i global. S'hauria de preguntar, doncs, si les caixes han tingut dèficits que impedissin un millor desenvolupament i creixement de llur activitat i dimensió. La resposta, a jutjar per l'experiència, és que no. Encara més, el seu model de creixement, fonamentalment basat en la concentració i la dotació a reserves, és una de les claus que explica la seva fortalesa actual.

Variar aquest model, impulsant l'emissió de quotes participatives, obre l'interrogant de quin tipus de creixement es vol i per què. En no poques ocasions l'autoritat monetària espanyola ha cridat l'atenció sobre aquest aspecte, sobretot en caixes d'un determinat volum.

D'altra banda, les entitats que poden i volen buscar decididament una més gran dimensió no ho farien per la via d'emissió de capital, ja que ni les caixes més grans, emetent quotes fins el límit màxim (el 50% dels RRPP de primera categoria), aconseguirien recursos suficients per a finançar l'esmentada estratègia. La grandària s'ha de guanyar a través d'altres mecanismes.

Així doncs, la necessitat de recursos propis podem interpretar-la més com a coartada que com a raó, ja que l'interès últim seria donar entrada al capital privat de control en aquestes entitats.

Les quotes participatives són títols semblants a les accions, que rebrien una remuneració en funció dels resultats de l'exercici econòmic. Per moltes limitacions que inicialment s'imposin, el fet que la rendibilitat d'un títol, que forma part del capital d'una empresa, depengui d'una gestió, acaba legitimant el dret del titular a incidir-hi i a controlar-la.

La nova regulació continguda a les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular, que ja ha aprovat el Congrés i, per tant, formen part del text de la futura Llei, només és la primera fase d'un final conegut, la transformació de les caixes en societats anònimes, com en el cas italià

L'homologació del sindicat de quotapartípcips amb el sindicat d'obligacionistes de les societats anònimes, assenyala cap on es va: la conversió d'aquests títols en accions.

Quant a les limitacions inicials amb les que es volen regular les esmentades quotes, hi ha diverses qüestions mereixedores d'atenció. Prohibir que els bancs puguin adquirir-les o limitar el volum que pot adquirir una persona física o jurídica es voler posar portes al camp, ja que ho podran fer a través d'empreses participades o persones interposades. A més, la prohibició reforça el criteri de greuge

comparatiu i asimetria competitiva que els mateixos bancs argumenten per a transformar les caixes en societats anònimes.

L'emissió de quotes participatives tindrà conseqüències immediates i evidents en el repartiment de l'excedent, que podria anar destinat fins al 50% a la remuneració de les quotes. Això, juntament a la seva cotització obligatòria en mercats organitzats (tal i com es planteja en el Projecte de Llei), situaria a les caixes en la dinàmica d'optimització del benefici del quotaparticip (accionista) en detriment de l'aportació a l'Obra Social, que experimentaria un fortíssim retrocés, desnaturalitzant així el fet diferencial de les caixes i llur identitat social. Es ressentiria, també, la dotació a reserves i, per tant, la manera tradicional de fer créixer llurs recursos propis.

Per últim, la maximització del benefici del quotaparticip i la dependència del valor de la quota participativa als mercats canviaran la política de gestió en el dia a dia i les caixes abandonaran aquesta funció d'estabilitzador anticíclic que de manera no dirigida han aconseguit. Això els ha permès, fins ara, haver consolidat i ampliat quota de mercat entre no poques mitjanes i grans empreses, a través de la seva financiació en períodes d'estancament o recessió econòmica. D'altra banda, la dependència del valor de cotització té uns altres inconvenients fins ara no coneguts en el món de les caixes, com haver de seguir les "modes de mercat" i aquí estan els exemples perniciosos que sobre els bancs han tingut les inversions quantioses i, ara extemporànies, en el *e-banking*. Per no parlar de les polítiques de remuneració de directius amb *stock-options*.

També crida l'atenció la proposta de limitar al 50% la representació d'origen públic, amb la qual podríem estar d'acord si els seus objectius fossin, d'una banda dissipar els dubtes sobre el caràcter no públic de les caixes perquè no es plantegin suposats problemes de competència davant la Comissió Europea i, d'una altra reforçar i donar cabuda a una representació més transparent de la Societat Civil. Tanmateix, aquesta mesura va orientada a obrir una escletxa a la representació del capital privat, tot donant dret de veu i vot als quotaparticips.

D'altres aspectes que han aixecat polèmica s'han centrat en les limitacions dels mandats i de l'edat màxima dels presidents. Pràcticament ha estat l'únic que ha aparegut en el debat públic i té la seva importància, però no tant pel que s'ha dit sobre la capacitat de les persones de determinada edat, l'asimetria amb què es tracta a uns administradors i a d'altres o, fins i tot, les competències dels governs autònoms. En realitat es vol limitar l'edat i la duració dels mandats en els consells d'administració per a promoure el relleu generacional i la sortida d'administradors que participen d'una cultura amb la qual es pretén acabar: la de la funció social de les caixes.

¿Perquè aquesta reforma ara i d'una manera tan decidida? Molt ens temem que juga un factor conjuntural que pot traduir-se en una crisi sistèmica. El risc que han contret els bancs en les seves transnacionalitzacions llatinoamericanes els obliga a cercar refugi, i no n'hi cap de millor que el propi mercat financer espanyol, en el qual les caixes representen un 50%.

L'Objectiu, doncs, en aquest moment, és preparar el camí, debilitar el model i precipitar, més a mig que a llarg termini, un canvi com a quelcom necessari, natural, lògic. El Monsó.

Aquesta reforma, des del punt de vista de CCOO, no té el consens del sector i així ho han manifestat des de gestors de caixes fins a diverses organitzacions polítiques i socials presents en llurs òrgans de governs, i farem tot el possible per a sensibilitzar a la Societat sobre el risc, no ja de privatització, sinó de DESAMORTITZACIÓ d'UN BÉ SOCIAL. Han de retirar-se, doncs, aquestes mesures de la Llei Financera.

SI VOLS AFILIAR-TE A CC OO, ENVIA AQUEST BUTLLETÍ A:

3991-SECCIÓ SINDICAL CC OO

Nom:

Sucursal/Servei: